

hindrer ikke Udvalget i at gaa hen og ordne Forholdet saaledes, at Kjøbenhavn og Frederiksberg, hvis Loven gaar igennem, vil faa 28,700 Mennesker i hver Kreds, medens Gennemsnittet for Landet højest naar 21,000. Jeg vil ikke tale om det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt), der ifølge sin Dagsorden mener, at det er fuldstændig rigtigt, stemmende med Grundloven og billigt, at Frederiksberg vedblivende skal have 90,000, medens Kredene i Tisted og Hjørring Amt formentlig gennemsnitlig have 15—16,000. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem mener, det er forfarligt og rigtigt, at 90,000 danske Mænd i Frederiksberg-egnen skulle ikke have mere Bægt end 16,000 Mennesker i Tistedegnen. — Naar man nu siger dette: Saa har Kjøbenhavn den Favør, at der er mange Rigsdagsmænd derfra, som vælges i Landkredsene, vil jeg svare, at det er virkelig, tror jeg, op og ned. Der er Tider, hvor Kjøbenhavnerne føre sig saadan op i politisk Henseende, vinde saadan Favør, at Kjøbenhavnerne kunne gaa ud i Landkredsene og blive valgte der; men der er andre Tider, hvor Bønderne blive sty for Kjøbenhavnerne. Jeg tror, at Tiden nu snarere er saadan. Jeg tror, at enhver Kjøbenhavnst Mand, der vil ud og være Folketingskandidat paa Landet, maa se at skjule, at han er Kjøbenhavnner. Det kan komme derhen, hvor Landet slet ikke vil have Kjøbenhavnerne; saa det er virkelig ingen Garanti for os. Desuden kunne vi ægte Kjøbenhavnere, som repræsentere Kjøbenhavn paa lovlig Maade, ikke erkende, at de andre Herrer, blot fordi de bo her, ere Repræsentanter for Kjøbenhavn. Tro de Herrer virkelig, at naar der i den gamle nationalliberale Tid, da „Fædrelandet“ og „Dagbladet“ regerede her i Kjøbenhavn, var Spørgsmaal om den offentlige Mening i Kjøbenhavn, Folk som J. A. Hansen og Gert Winther, der boede her i Kjøbenhavn, betragtedes som gode Repræsentanter for Kjøbenhavn? Nej, paa ingen Maade, og saadan gaar det vel ogsaa nu.

Men nu vender jeg Forholdet om, som jeg sagde før, og tager Tisted og Hjørring Amt, der ligge det ærede Medlem meget nær. Naar man nu tænker sig, at Forholdet der havde udviklet sig saaledes, at der var blevet i det mindste dobbelt saa mange Mennesker, som der i Følge Grundloven skulde være, pr. Folketingskreds, tror man saa ikke, at det ærede Medlem vilde være en af de første til at klage over den Forurettelse, der var tilføjet disse Amt? Og hvis det saa skulde være Tilfældet, at Befolkningen i disse Amt var saa elstværdis og dygtig, at den kunde forsyne baade Viborg

og Ringkøbing Amt med Rigsdagsmænd, vilde det saa være et Argument i en alvorlig Diskussion at sige: Vi behøve ikke at have Tisted Amt grundlovmæssigt repræsenteret, for deres Repræsentanter kunne inffiniere sig saaledes hos Viborg og Ringkøbing Amt, at de virkelig vilde, at de kunne komme frem. Det er et Argument af samme Slags, som man ansøger mod at give Kvinden Valgret, idet man siger: Hun behøver den ikke, for hun har virkelig saa stor Indflydelse udenom, at hun ikke behøver den lovlige Ret; men det er ikke den Slags Argumenter, man bruger i virkelig politisk Diskussion. Forholdet er simpelthen det, at Kjøbenhavn og Frederiksberg have Krav paa langt større Repræsentation. Vortset fra dette Argument, jeg nu har dvælet ved, og fra dette om Procentforholdet af Vælgere i Forhold til Indbyggertallet, som ikke kan føre vidt, og som heller ikke har grundlovmæssig Berettigelse — det er ikke nævnt i Grundloven, det er Indbyggerantallet, det kommer an paa og ikke andet — saa maa de Herrer erkende, og det er erkendt saavel af Ordføreren som af Ministeren, at man har ikke har gjort Ret og Stel over for Kjøbenhavn og Frederiksberg. Derfor opfordrer jeg de Herrer, som lade til at have ageret Bussmænd i Udvalget, mod at gøre Ret over for Kjøbenhavn, om at komme frem og sige, hvorfor der skal gøres denne Uret mod Kjøbenhavn. Og saa stoled jeg paa, hvad det ærede Medlem for 1ste Kreds siger, at det er ikke et Ultimatum, og antager, at Udvalget vil kunne overveje det inden 3dje Behandling, saa at vi komme til, i Stedet for at give Kjøbenhavn og Frederiksberg 12 + 3, at give dem 16 + 4 eller i det mindste 16.

Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke rigtig den Betegnelse, som den ærede Ordfører saa ofte har brugt i sin Betænkning, Kompromis. Ved Kompromis plejer man at have 2 Partier, der gensidig gøre hinanden visse Indrømmelser, der skal opnaas visse Fordele; det er en vis Handel. Jeg kunde nok forstaa, at der er sluttet en Handel i Udvalget, og den, der er bleven solgt ved denne Handel, er os Kjøbenhavnere. Men naar der saaledes er to Parter, skulle de dog begge opnaa visse Fordele. Nu kan jeg godt se, hvilke Fordele Højre har opnaaet ved dette Kompromis. For det første Stillingen her i Kjøbenhavn, hvor Valgkredsene lægges saaledes om, at, som allerede fremhævet af min ærede Sidemand til højre (C. Andersen), Kristianshavnskredsen faar tildelt saa meget af Kristiansborgkvarteret, at den bliver sikret for Højre, og at 7de Kreds faar hele den